

ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein). Han var i Gaar meldt syg, og Bureauet har derfor i Afstes tilskrevet ham, at Sagen var sat paa Dagsordenen for i Dag, men at den, hvis han ønskede det, skulde udgaa deraf. Da der intet Svar er modtaget, antager jeg, at der ikke er Noget til Hinder for, at Sagen alligevel kan foretages.

Jeg sætter saa vel de stillede Vædringsforslag som de Paragrafer, til hvilke de ere stillede, og Lovforslaget som Helhed til Forhandling under et.

Ordføreren (Bertelsen [Hjørring Amts 5te Valgkreds]): I Genhold til mine Udtalelser ved 2den Behandling har Udvalget taget det Spørgsmaal, som var Gjenstand for Strid, nemlig om, hvorledes Erstatningskravet for uforskyldt Domsfældelse skulde følges, under alvorlig Overveelse, og jeg maa meget beklage, at det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) paa Grund af Sygdom har været forhindret i at deltage i disse. Udvalget har foretaget den grundigste Prøve af dette Forhold, som har fundet sit Udtryk i Vædringsforslaget under Nr. 3. Der er imidlertid fremkommet et Ønske om en Vædring fra et æret Medlem af det andet Thing, nemlig Indbringeren af dette Lovforslag, og denne Genstilling har Udvalget ogsaa taget under Overveelse, og det har ført til Vædringsforslaget under Nr. 1, da det har været Udvalget meget kjært at kunne imødekomme Ønsket, der komme fra det andet Thing. Efter den Samtale, jeg havde med Indbringeren af Forslaget, var der, saa vidt jeg kunde forstaa ham, Udsigt til, at, naar man kunde tage Hensyn til dette Ønske, vilde Lovforslaget muligvis ikke møde nogen synderlig Modstand i det andet Thing. Jeg skal da gaa over til at omtale de stillede Vædringsforslag. Som man vil se, gaar Vædringsforslaget Nr. 1 ud paa at optage en Bestemmelse fra Landssthingsforslaget, der i mange Tilfælde vil være en lettere Maade at faae Erstatningsagen for uforskyldt Varetægtsfængsel afgjort paa, naar Sagen sluttes uden Tiltale. Meningen er, at ved de mindre Sager, som ikke føre til nogen Tiltale, men som sluttes uden Tiltale, vil man ikke sætte saa stort et Apparat i Bevægelse som Bestikkelse af en Aktor og Defensor og Stævning af vedkommende Dvrighed med Videre, og det har Udvalget saa meget mere Grund til at kunne gaa ind paa, som man ikke anser det for en Svækkelse, men snarere for en Forbedring af Loven, idet det er stillet Vedkommende frit, enten han vil benytte den her foreslaaede Fremgangsmaade, eller han

vil gaa en af de andre Veie, der ere foreskrevne i § 3. For at tydeliggjøre dette skal jeg nævne et Exempel. Naar En er anholdt for et mindre Tyveri, og der er affagt Fængslingskjendelse samt Forhøret er sluttet, og det er indstillet til Amtet, om Tiltale skal finde Sted eller ikke, og det saa imidlertid opdages, at en Anden har begaaet Tyveriet, saa at den Fængslede er aldeles uskyldig, saa har man ment, at den Skrivelse, som kommer fra Dverøvrigheden, der gaar ud paa, at ingen Tiltale skal finde Sted, bør lægges til Grund for Sagens Slutning, og hvis saa Vedkommende, som jo da bliver at løslade, gjør Jorbring paa Erstatning, skal den Dommer, som har affagt Fængslingskjendelsen, ogsaa kunne tilkjende ham en saadan. Dette kan vanstelig ske samtidig med, at han løslades, da den Dommer, som har affagt Fængslingskjendelsen, skal give Indberetning til Dverøvrigheden, for at denne kan varetage Statskassens Tærv; men i Reglen vil Dverøvrigheden ikke finde Anledning til at bestikke Nogen til at varetage Statskassens Tærv, da den i Reglen i saadanne Smaasager vist vil gaa ud fra, at Statskassens Tærv vil blive tilbørlig varetaget af vedkommende Dommer, som har affagt Kjendelsen, og som skal afgjøre Erstatningsspørgsmaalet. Endvidere er den Udvei aaben at appellere Sagen til en overordnet Ret. Jeg anbefaler saaledes det stillede Vædringsforslag, Forslag under Nr. 2 er kun en Følge af Forslag under Nr. 1; men jeg maa bemærke, at det Punktum, der er tilføjet i Slutningen af Vædringsforslaget ikke skulde være der, og derfor maa falde bort. Det vil ses, at der i Vædringsforslag under Nr. 3 er foretaget en virkelig reel Forandring ogsaa i de Tilfælde, hvor Erstatningskrav indtræder. I § 5 stod der, at naar Vedkommende ved endelig Dom er kjendt skyldig til Straf, og det saa oplyses, at han er dømt uskyldig, har han Krav paa Erstatning osv. Ved Vædringsforslag under Nr. 3, første Stykke, udgaar det Tilfælde, naar Vedkommende derved ved endelig Dom er kjendt skyldig til Straf, uden at saadan er udslaaet, idet man er bleven gjort opmærksom paa af den høitærede Justitsminister, at dette vilde have farlige Konsekvenser til Følge. Udvalget er ogsaa kommet til den Anskuelse, at det kunde have Følger, som man ikke havde tænkt sig. For det Første maa man være enige om, hvad der forstaaes ved „endelig Dom“. Man har vel nærmest tænkt paa Høiesteretsdomme. Udvalget vidste ogsaa godt, at der er andre Domme end Høiesteretsdomme, som ere endelige Domme, saa at enhver Dom er endelig,